

Но както и да отмъстяваш ти,
не опетнявай своя ум, недей
от злоба пламва срещу своята майка:
предостави я ти на небесата
и на ония шипове, които
заклучени са в нейните гърди,
за да бодат и да я жият. Сбогом!
Светулката показва, че зората
е близко - и започва да гаси
ненужния си пламък. Сбогом,
о сбогом, сбогом! И не ме забравяй!

/Излиза./

ПАМЕТ- О воинство небесно! О земя!
Какво? И ада ли да призова?
Фу! Спри, о спри, сърце! И вие, мишци,
недейте остарява мигновено! -
крепете ме! Какво? Да те забравя?
Не, беден дух, додето памет има
в смутения ми череп - ще те помня! -
Да, днес, от книжката на своята памет
ще излича аз всички празни басни,
пословици и максими от книги,
и всички букви, впечатления,
които младостта е начертала -
и наблюдението - в тая памет.
И твоята заповед сама ще свети